

EEN BUSSELKE BRAOBAANSCH

DOOR

H. A. STERNEBERG S. J.

MET EEN INLEIDING VAN PIET KERSTENS.

UITGAVE EN DRUK: DRUKKERIJ „CENTRUM” - BATAVIA C.

1932

EEN BUSSELKE BRAOBAANSCH

EEN BUSSELKE BRAOBAANSCH

DOOR

H. A. STERNEBERG S. J.

MET EEN INLEIDING VAN PIET KERSTENS.

UITGAVE EN DRUK: DRUKKERIJ „CENTRUM” - BATAVIA C.

1932

*Sub tutela
Sae Gertrudis virginis
Patronissaeque nostrae
Catholicae Brabantiae regionis.*

INLEIDING.

Indië moge niet arm zijn aan poëzie, het is doodarm aan dichtkunst. Voor wat het inheemsche volk betreft, moet iedere poging mijnerzijds de oorzaken hiervan op te sporen, achterwege blijven. Een al te gebrekkige kennis van de cultuur der verschillende rassen, zelfs van het Javaansche, maant tot volstreekte bescheidenheid. Zeker is de eeuwenlange overheersching niet genoeg ter verklaring, al zegt de daarmee gepaard gaande uitbuiting en armoede zeker veel. Er zijn in de geschiedenis der volkeren voorbeelden te over om aan te toonen, dat staatkundige onderdrukking niet noodzakelijk verstikking beteekent van de bronnen der kunst en vooral niet der dichtkunst. Dikwijls kan zelfs vastgesteld worden, dat de overheersching juist als inspireerende kracht op een of meer nationale dichters inwerkte, om niet te zeggen, dat zij dichters schiep. Maar ik herhaal: hoe het dan wèl te begrijpen is, waarom de Javaansche, of als men wil de Javaansch-Hindoesche kunst, die in woord en beeld en architectuur zulke heerlijke gewrochten in het leven riep, tot de groote verstarring kwam, ik kan daarop geen voldoende antwoord geven.

Onmiddellijker intrigeert ons de vraag, waarom toch het Europeesche volksdeel in Indië geen dichters voortbrengt; sterker nog: waarom toch de Indische levenssfeer de dichterskiem schijnt te verstikken. Want het is nauwelijks aan te nemen, dat onder al de duizenden Nederlanders die — in den loop der laatste eeuw alleen al — hun leven hebben overgeplant naar dezen grond, geen enkele de drager zou zijn geweest van de dichtergave. Is de tropische druk te zwaar een last op de zielen dan dat een lied zich kan loszingen? Mist ieder individueel leven te midden van het doorzichtige, het „voorgalerij“-bestaan, waar niemand zich uit kan afzonderen, te zeer de stilte dan dat een lied zich *durft* loszingen?

Of schuilt het in een zoodanig uitsluitend waardeeren van stof-felijke waardijen, dat niemand den hoon om iets zoo onpraktisch als „versjes maken” trotseeren wil? De ooit door een hoog beschaafd kenner van Indië tegenover mij geuite meening: „Het is de tragiek van Indië, dat men op alle facetten moet uitdooven”, pleit voor de eerste diagnose. De behoefte van den waren dichter tot aller-innigsten zelfinkeer zonder dadelijk door Jan en alleman als een curiosum te worden aangegaapt, pleit voor de tweede. De gierende smaad tegenover de „mooi-schrijvende” Augusta de Wit, den „halfzachten” Louis Couperus, en zelfs tegenover mindere goden, wier dichterschap men kleinerde door middel van schimpscheuten op hun onmaatschappelijkheid, dit alles wijst bedenkelijk op de derde.

Voor het volslagen gemis aan Indo-Europeesche dichters komt er een factor bij, die de zaak wel heel verklaarbaar maakt. Levend op de grens van twee nationaliteiten, was geen dier beider talen geheel de hunne. Te klein is de groep der zuiver-Nederlandsch sprekenden en te kort de periode dier zuiverheid dan dat zij reeds dichters zou hebben kunnen voortbrengen, en voor de overgrootte meerderheid ontbrak te zeer het diepe taalverwantschapsgevoel, dat een van de onmisbare voorwaarden is voor het ontstaan van dichtkunst. De kans op een Nederlandsch dichter van Indo-Europeeschen bloede is geheel verkeken, wanneer de „indianisatie” op korten termijn zal worden doorgevoerd. Die immers zal het Indo-Europeesche volksdeel volkomen isoleeren van Nederland. Wel ontstaat daardoor — maar voor een verre toekomst — een andere kans: dat n. l. het Indisch-Nederlandsch het materiaal zal worden voor een bodenwüchsige poëzie, wanneer eenmaal officieele sanctie en erkenning het stempel der minderwaardigheid van het Indisch-Nederlandsch zal hebben afgeschuurd.

Ik kan en wil deze problemen slechts even aanstippen, nu mij de eer en het voorrecht te beurt valt, een paar woorden te schrijven ter inleiding van een bundeltje poëzie van Pastoor Hugo Sterneberg S. J.

De titel van dit bundeltje bewijst beter dan het bovenstaande, dat wij doodarm zijn aan Indische dichtkunst. Het eerste bundeltje

immers dat er verschijnt, is geen bodenwüchsige kunst. Het is een *Busselke Braobaansch*. Het is dit niet alleen om zijn taal, het is het eerder en meer om zijn inhoud en zijn geest.

Bijna wonderbaarlijk is het, dat een eenmaal ingeboren kiem na zooveel Indische jaren — Pastoor Sterneberg leeft nu bijna veertien jaren ononderbroken in de tropen — en onder zulke totaal andere en ongunstiger omstandigheden haar kiemkracht behield. Ongedeerd heeft hij die door de teisteringen van een sloepend klimaat, een vervlakkend eentonig bestaan, een zelfingenomen onverschilligheid voor deze waardij heengedragen. Onder het woestijnzand bleef levend en spontaan de bron van eenvoud des harten en van zuiverheid des gemoeds.

Maar nu ik me nog eens ga zetten tot de analyse van Pastoor Sterneberg's poëzie, komt weer spontaan de behoefte bij mij op zijn eigen taal, die ook nagenoeg de taal was van mijn jeugd, te gaan spreken. Daarom zal ik hier zonder meer laten afdrucken wat ik schreef en zooals ik het schreef in „*De Maasbode*” van 12 en 13 Februari 1932, met enkele noodzakelijke veranderingen, weglatingen en aanvullingen.

'n Braobaansch Zaangerke in de Tropen.

.....

Witte wa nou mee Pastoor Sterneberg 't oarigste is? Dattie mee al die jaore dattie nou al 'ier zit, zonne zuivere Braobaansche meensch gebleven is. Da's vlakaf 'n wonder. Dor kon ik d'eerste tijen da'k 'm leerde kenne bekaanst nie mee overweg. Ik stond er hoe langer hoe meer mee te kijken en da wordt eigenlijk mee den dag nog erger. Ge wit net zoo goed as ik, dat Indië op veul meensche werkt as 'nne lachspiegel. Ge kent die dinge wel. Ze maoken oew gezicht en oew 'eele figuur belachelijk. Ze rekken oe uit of ze maoken oe dik, mar ze veraanderen oe heelemaal en ze maoken oe belachelijk. Mee 'nne echte lachspiegel hedde dor zelf erg in, mar mee Indië nie, en dat is 't 'm nou, ziede. Veul meensche maoke d'r eige in Indië veul grotter as ze zijn en ok

veul dikker dan goed vor d'r is. En da doe da Pastoorke nou net 'eelemaal nie. O jirrenee! Die is nou nog net percies zoo assie in Oosterhout was, want 't is er eene van Oosterhout. En den tegoeiertrouwen aord van d'Oosterhouters, die heet-ie zuiver as goud bewaard. Mar dat is 't nie alleen. Hij heet ok 'eel de natuur, de vennekes en de mastebossche, de akkers en de haai, de boerkes en de taol, de gewoontes en al dieën aord van dinge nog onver-aanderd bij 'm. In z'n ooggen en in z'n ooren, in z'ne kop en in z'n 'art. En nie te vergete: hij heet in z'n ziel da schoon en diep, da wèrm en innig Roomsch geloof bewaard, zoas 't gewoon boerevolk van ons kaanten uit dat 'eet. Wat da zegge wil, in Indië, da witte gullie ok wel. Da vald 'ier nie mee. Weledel-geboren is 'ier iedereen, weledelgestreng zijd'al gauw en hoog-edelgestrengte zijn er mee hoopen. Da gif nou ammaal niks, agg' er maar tegoeiertrouw bij blijft, mar da doen er veul nie. Die geneeren d'r eigen vor alles van vruuger, ok vor d'r geloof en voral vor den eerlijken eenvoud en 't 'artelijke van ons geloof, ge wit genog wat ik zegge wil. Da mot 'ier ammaal deftig zijn; ge kunt dit nie doen en da nie. Ge meugd' aandere nie stootte, nie hindere. „Zoalig Nieuwjaor” mot „Gelukkig Nieuwjaor” worre, en zoo al. Van al die keskenaode mot Pastoor Sterneberg niks 'ebbe. Hij is vriendelijk en pront tegen iedereen en tegen iedereen issie net inder. Dur de felle zon verlieze veul meenschen op den duur d'r goei'umeur. Mar ons pastoorke kuiert nou al die jaore al dur Indië mee zo'n opgeruimd blij gezicht, dagge in Braobaansche durpkes ieder ooggenblik tegenkomt, want dor 'edde nog veul goeie meensche, mar 'ier mar zelde. Nou wil ik 'eelemaal nie zegge, dagge 'ier geen goeie meensche 'et, mar 't is anders en z'ebbe 'eel andere gezichte. Pastoor Sterneberg lacht aaltijd en hij kan 't aaltijd zoo aorig zegge, dagge ok lache mot. Mijn kindere en de mijn nie alleen 'ebben 't op 'm. Dor zijn veul meensche, die 'm nie begrippe, da snapte genog, mar in alle huishouwes wor ie komt, beginne de kindere te juiche, en da's 'n goei teeken, voral vor 'nne pastoor. Z'nne blije, kinderlijken aord trekt z'aon, daddis 't 'm.

Da pastoorke is 'nne kunstenaor van zuiver ras. Veul meensche 'ebbe dor geen erg in, omdat ie er zelf 'eelemaal gin drukte over

mokt. Hij is er eene zoo agg'er vruuger veul 'ad; die wa schoons mokte, zonderda z'er daolijk d'r visitekortje bijleeë. Hij is 'nne kunstenaar zoas 'nne vogel d'r eenen is. 'nne Vogel, da witt' ok wel, die zingt of fluit zoo tussche z'n werk deur 'n stukske, kort of lang, al nor 't uitkomt, alleen mar om is evetjes z'n 'art te luchte. Da doet da pastoorken ok. Ik 'eb in de loop van 'n 'alf jorke 'n 'eel pak gedichjes van 'm gekrege om is te leze. Soms gaf-ie m'n er een, soms vond ik er een op m'n taofel, op voddekes papier zo mar, en dikkels was den inkt nog mar aamper droog. En toen kreeg ik stillekesaon in de gaoter, datta pastoorke 'nen echten blij gelukkige meensch was, die dorbij nog de genaode van 't kunstenaorschap van Onze Lieven 'Eer gekregen 'eet, om aandere meenschen ok blij te maake.

Agge nou percies wete wilt, hoe da pastoorke deur 't leve kuiert, mee veul liefde in z'n 'art, voral vor sukkelèrs en èrme meensche en mee veul geluk en vreugde om d' eenvoudige schoone dingen van Gods schepping, dan motte het tweede versje 'n paar keer goed leze. Want daor 'eet- ie z'n eige percies in uitgeteekend.

Ge zuld' ok merreke, da Pastoor Sterneberg veul weg 'eet van dieë Vlaomsche pastoor wor de meensche zo veul van 'oue, Guido Gezelle. Dorrom hoop ik, da veul meensche die, zonde genog, ver van ons mooi geloof staon, ok veul zullen 'oue van de verzen van Pastoor Sterneberg, die ok zo in 'eel de schepping aaltijd den Schepper ziet en begrijpt en eert en dankt, en die z'n eige soms 'eelemaal vereenzellevigt mee 'n blom of 'n dier vor 't Aonschijn van God. Van eiges doet-ie da dan ok mee andere meensche. Zoo motte dan mar is leze de nummers 7, 15, 17 en voral ok da prachtige nummer 29 en nie minder da wondermooie Maonsverdustering, 't leste van dit boekske. Dorrin in ons Braobaansch zaangerke toch wel wezelijk 'nne zaanger en dat issie ok in 'n juweeltje as da nummerke 22, over z'n Vluchtende Gedachten.

Zoo zou ik op nog veul meer schoone gedichte kunnen wijze, mar ge mot nou zelf mar is zien. Wel wil ik er nog is oew aondacht op vestige, wat 'n wonder 't is, dat de liefde vor z'n streek, de liefde vor z'n goei volkske, 't gevul van mee lijf en

ziel bij 't Roomsche laand en volk van Braobaant te heure die hij fel verdedigt tege lillijke praot (No. 25) en welker leed in 't verlejen 'm nog kwaod mokt (No. 24); die hij wir groot 'oopt te zien as in d'ren glorietijd (Nos. 9, 24, 25); —, 't geluk om de kennis van Onzen Lieven 'Eer en Onslievrouwke nie alleen on-aongetast dur zooveul Indische jaore gedraogen is dor Pastoor Sterneberg, mar da ze mee iederen dag nog grotter en schoonder en rijker geworre zijn. Daor zoo zuiver en eenvoudig bij te kunnen blijve — ge mot is oplette in vers no. 27, dat innige gedichtje aon de naogedachtenis van z'n moeder, waor hij gewoonweg praot van „up 'nen viezen keer"! — da's misschien 't benijdenswaardigste van alles.

Dit is 't geheim van Pastoor Sterneberg's kunst, vor zoover 't geheim der kunst te ontraodselen is natuurlijk: Onze Lieven 'Eer en ons Lievrouwke hebben wezelijk 'eel z'n ziel volgemokt. D' een of d'andere gedachte 'oeft dor mar 'n gaotje in te pieken en 't stroomt er daodelijk vrij en zuiver uit.

Net as Guido Gezelle vuult-ie z'n eige te bloecie staon as 'n blom vor 't Geweldig Zonnelicht.

PIET KERSTENS.

1. VURREEJ.

In Braobaants taol? ... 't maag nie bestaon ;
dè wurdt mar plat gehieten.

De mardel*) maag de vink verslaon *) merel

Mèr as de vinke'ns lieten

hun zuuten zaank? Hoe zo dè zijn?

Wa zodde daoraaf zeggen?

Wis wijs! en laot in „'t mijn en dijn”
ons eigen hart ons leggen.

Een eigen volk heej eigen aord,

dè heet 'm God gegeven ;

mer dè wurdt krèk alleen bewaord

in eigen taol en leven.

Laot leven mij, 'k laot leven ou ...

of laot ons saomenspannen:

ouw mardel en mijn vink getrouw,

veur God, zo goed me kunnen.

2. 't ZAANGERKE.

'k Zij mar'nen schooier, zoo ge ziet,
en 'k heij nie veul om haanden;
'k leur laangs de straot m'n simpel lied
en slenter deur ons laanden.
En toch en toch l. . veul rijker zij 'k
dan wie, al ha'n ze'n keuninkrijk.

Toe zeur en zaonik mar om mir ! . . .
Ik zing en vraog gin aander
genugt, dan da me God den Hir
den boel hier nie veraander;
en da'k mar z'nen schooier blijf,
mèr . . . meej die liefd' in 't maoger lijf.

M'n Braobaant is m'n ruim paleis,
volop vol schoone dingen;
dè's ommol* 't mijn, dè 'k,
waor'k ok reis *)allemaal
of rust, daoraaf mot zingen.
Jao, zingen za'k me nog 'ns dood
deur al dè schoons, wa 'k hier genoot.

Zo wi 'k nou Braobaants schooier zijn
en blijven hil m'n leven;
want 't mijn kan nooitne mooier zijn
dan zingend deur de dreven.
Zeg! die me dood veindt, gin geklaog,
want daorveur zong ik vus te graog.

3. DE BIE ZIT OP DE BLOM.

'n Bieken mot uit zaomlen gaon
in d' urste blomsche Maai, hé!
Ze wit 'n aorig blomke staon
meej honing in veur mij, hé!

Al is zo'n bieke nog zo klein,
'z is krèk as d' auwe biekes zijn.

Ze zaomlen zeem*), *) honing

ze zoemen zot,

ze zwaoien om en om.

't Vuult nog wel vreemd, mèr...

as 't mot!...

dèr....

Sapperlot!...

de bie zit op de blom.

'n Maansjong mot uit zaomlen gaon
in d' urste blomsche Maai, hé!

Hi ziet 'n daonig durske staon,

nou sjuust zo iets vur mij, hé!

Al zijn ze baai wa jong, wa klein,

't gao krèk as bij die grotter zijn.

Ze zaomlen zeem,
ze zoemen zot,
ze zwaoien om en om.
't vuult nog wel vreemd, mèt ...
as 't mot! ...
dèr ...
Sapperlot!
De bie zit op de blom.

4. 'T IS AOVENT.

De haai leej stil, 't zal zijn gedaon,
en meensch en dier mot slaopen gaon,
't is aovent, 't is aovent.

Ge ziet gin bie of blommen mir,
De zon zit rood up 't raandje nir,
't is aovent, 't is aovent.

De scheper schalt meej schellen klaank
van gunderwijd den louwerzaank,
't is aovent, 't is aovent.

De laote beesten staon up stal,
stilaon zwijgt alles euveral,
't is aovent, 't is aovent.

Den lesten „Aom“ van d'aoventbeej
zeurt zaangerig deur de boerensteej,
't is aovent, 't is aovent.

'Nen vollen daag is aafgedaon,
't maag alles zootjes slaopen gaon,
't is aovent, 't is aovent.

5. ERM SCHOOIERKE.

As gullie bij de vlakkervlammen
van 't kneppend houtvuur rond den heerd
mekaor vertelt, en botterhammen,
deur moeder dubbeldik gesmeerd,
up taofel staon;
dan klop ik aon
en bedel bib'brend van ellende,
of niemand aon den onbekende
gin sneeijke gift; ik honger dood,
Och „gif ons hede' ons daoglijksch brood”.

Ons lieve Vrouwke heej geweten,
hoe hard dè vur ons sort mot zijn,
as pats! de deur wier toegesmeten,
waant: „bèdelvolk is zo gemein”.
Dè hè 'k verstaon;
toch klop ik aon
en bedel bib'brend van ellende,
of niemand aon den onbekende
gin sneeijke gift; ik honger dood
Och „gif ons hede' ons daoglijksch brood.”

God zal lijk waoter z'nen zegen
doen stroomen deur oew schuur en stal.
Wit, as ge zit in zurg verlegen,
da God oe zelf verzurgen zal.

Is dè verstaon?

Dan klop ik aon
en bedel bib'brend van ellende,
of niemand aon den onbekende
gin sneejke gift; ik honger dood
Och : „gif ons hede' ons daoglijksch brood”.

6. JAONUSKE, M'N JUNKSKE!

Janus Brokx.

Jaonuske m'n junkske,
waor komde gè vandaon?
Hèk oe 's mèrgens in de mis
up 't altaor nie zien staon?

Jouw vette kwabberwaangskes,
die blonken meej 'nen blos,
zo gauw de zon, deur 't gloeiend glaas
D'ren kleurendaans begos.

Jaonuske, m'n junkske,
waor komde gè vandaon?
Hè 'k oe 's mèrgens in de mis
up 't altaor nie zien staon?

Dazelfde glibberglaanske,
dè dertelt up oew oog;
dèt is nog 't vlemke van de keirs,
die g'al mar hieuwt umhoog.

Jaonuske, m'n junkske,
waor komde gè vandaon?
Hè'k oe 's mérgens in de mis
up 't altaor nie zien staon?
 Jao jao, dè mot wel wezen,
 ge zijt zo'n zelfde ding,
 as 't engelken dè meej z'n keirs
 zo schoon te speulen sting.

Jaonuske m'n junkske,
waor komde gè vandaon?
H'èk oe 's mèrgens in de mis
up 't altaor nie zien staon?
 Och menneke, oew moeder
 zingt zelvvers in d'r lied,
 dè God oe heej aon huis gebrocht
 en dà g' nen „Engel” hiet.

7. AKKERMIDDAAG.

De zon zet alles in den braand,
de locht zakt laoiend van de traansen;
ze komt en up z'n korenlaand
ziet onzen boer ze daansen.

„Da 's god z'n aoiem.”

Hi zwijgt stil
en lustert wà God zeggen wil.

Vol eerbied schauwend t' allenkaant,
vernimt hi in z'n veld 'n flust'ren;
Da zijn gin woorden, die 't verstaand
verstaot as d'ooren lust'ren.

Wa God wil zeggen,
zeet Hi stil
aon 't hert dè naor Hum lust'ren wil.

Nou tijgt hi henen, stap veur stap,
gebogen of hi 't laand mos meten.
Naodenkend wurdt zo, trap bij trap,
dè heimlijk woord geweten:

„Zo kust dan God oe,”

bidt hi stil,

„Die d' akkerzaaien zeeg'nen wil.”

Zo meugd 'm alledaogs zien staon
en aaltès laacht hi dan te vreeën;
en zied' allinnig hum mèr gaon,
toch gaon ze z'n getweeën.
In 't middaguur is 't,
da God stil
onzichtbaor meej hum waandlen wil.

8. AON M'NEN GEBURTEGROND.

Braobaant, m'n Braobaant toch
m'n liefste laand.
Oh! hoe verlaang ik nog,
vèr van ons kaant,
etkens, mar efkens, meej 't eigenste raas
nog 'ns te praoten, te drinken 'n glaas,
nog 'ns te lust'ren naor leutige lie ;
mèr .. it is vurbij .. schoon vergeten is 't nie.

Och neej! mar kèk dan toch,
is dè nie fraai!
Kende g' iets schoonders nog
dan onze haai?
't Zeedonkergruun, meej dè purper en wijd,
Lèk of Gods maantel daor nir leej gespreid!
't is upternuus *) of ik alles wir zie; *) opnieuw
mèr ... 't is vurbij ... schoon vergeten is 't nie.

Heurde d'n leuwèrk wel,
hoe hel hi zingt,
's noggers as bluksemsnel
omhoog hi zwingt?
Voort mar en hooger, tot vlak veur den Heer.
Heurd 'm, zeg heurd 'm, al zied 'm nie meer?
En dan den naachtegaol, 't aeventgenie!
Mèr .. 't is vurbij .. schoon vergeten is't nie.

's Middaags in 't maastebosch,
muizekesstil,
oh! dè 'k nog efkes kos
gaon up den dril;
ruuken den waoiem van spar en van den,
stillekes droome' aon 'n donkerdiep ven.
Kende g'n streek half zo schoon mar as die?
Mèr .. 't is veurbij .. schoon vergeten is't nie.

Braobaant, m'n Braobaant toch,
m'n liefste laand!
Ou te vergeten, och
dè waar wel schaand.
Schoon ik eraafschaai meeje m'n gezaank,
k' blijf oe beminnen, m'n hil leven laank.
A' 'k oewen Schepper daarboven 'ns zie,
Zijde vurbij mér vergeten nog nie!

9. VAONELIED.

Zwert is de baon,
van goud onzen leuw.

Zo waas ons vaon
al van vrugere euw.

Rondom die vlaag wier te waopen gegaon,
zo duk ons Braobaant geweld wier gedaon.

Braobaant den leuw !

Dè waas ons teeken, dèt onzen schreuw.

Braobaant den leuw !

Braobaant den leuw !

Hertog Jan Een,
den held van z'n tijd,
week veur gin een
in den vinnigsten strijd.

Voort ! meej die vlaag vloog hi vlak er op aon.

Voort ! toe ons vijanden leejen verslaon.

Braobaant den leuw !

Dè waas ons teeken, det onzen schreuw

Braobaant den leuw !

Braobaant den leuw !

Zij veur oew laand,
keunegin, mèr gerust ;
ons is dien braand
in de burst nie gebluscht.
As 't er up aon kumt: we staon al gereed,
Braobaanders zijn we
de leuwen te freet. *) *) fel
Braobaant den leuw !
Dèt is ons teeken, dèt onzen schreuw.
Braobaant den leuw !
Braobaant den leuw !

Breken bij tij
ons fistdaogen aon,
't leuwk' is zo blij
dattie daanst up de vaon.
Kum dan mar kijken en doe meej ons meej,
't volk lift er leutig in tijen van vreej.
Braobaant den leuw !
Dèt is ons teeken, dèt onzen schreuw
Braobaant den leuw !
Braobaant den leuw !

10. MAONNAACHT.

't Olling *) laand leej omgetooverd *) geheele
zoft in zulvervloer *) gestraol. *) zilverfluweel
Boom en boojem staon belooverd
vol blaank blommen ollemaol.
Rontelom aon tak en twijgen
hangt 'n rust van zaolig zwijgen,
tot inins de boomen neigen
en 't rutselt, lèk 'nen vuut
of 'n sleepend kleid dè duut.

Waor bij daag den boer gebeeën
heej om zegen op den zaoi,
kumt Maria 's naachs beneeën
schutten hum veur schaand en schaoi.
Lochkens euver 't laand getrooien,
schudt z'uit maonblauw maantelplooien
pèrels of ze zaod gong strooien:
dauw, door d'akker van gedijt
toe z'n volle vruchtbaorheid.

Dan verdwènt ze nao 'n wèlken
gunder bij den breejen boom
wir in 't moeder-Gods-kapelken,
waor de wruuter, aaltès vroom,
't aanzicht weindt om Haor te eeren
meej 'n Engelken des Heeren,
as 't klukske klept drie keeren
en zo veld en wèrken wijdt
aon Heur wond're vruchtbaorheid.

11. 'N AOLMOES.

Och, ik zie oe èvel *) gèire, *) toch
meej oew vuile vodden aon,
schaomel volk van bedeleiren,
schuurevuut deur 't durpke gaon.

Neej! ge wit nie, hoe dè gullie
't hier vol schoon gedaachten stikt:
't is wir Beet'lem, 't zijn wir zullie,
daor ons de Schriftuur aaf sprikt.

As ik ullie dan heur klaogen:
„komen loopen van zo vèr,”
denk ik aon Sint Jozefs daogen
en ik geef oe meej 'nen „dèr”

„Dèr!” 't is kurt, mèr veul van vuulen,
mar 'nen cent, 'k zij toch nie rijk.
Mèr 't „God loon oe” veur 't beduulen,
Paas 'k oe bij meej: „vaons gelijk!”

12. BRAOBAANT ZINGT.

Braobaant zingt,
lèk laank te veuren
Hertog Jan
dè heej gedaon.
Wèttet zingt, dè meugde heuren,
deur langs stéèj en durp te gaon.
Euveral zingt hil den daag
Braobaants lied in hertenslaag.
Want ons Braobaansch hert dè slaot
aaltès in de maot!

't Zingt er van
die staon te trouwen
meej d'r buur-
maansduchter fijn;
lèk Heer Jan zong van ons vrouwen,
dat er niergend schoonder zijn.
Daorvan deunt dan hil den daag
Braobaants lied in hertenslaag.
Want ons Braobaansch hert dè slaot
aaltès in de maot!

't Zingt er van
zo 'n bleuzend bloeike,
dè nog in z'n wiegske leej;
van den man
z'n vroms, *) hun koeike, *) vrouw
't huis en hof van lief en leed.
Al wa brocht Gods lieven daag
klinkt in Braobaants hertenslaag.
Want ons Braobaansch hert dè slaot
aaltès in de maot!

13. M'N IDEAOL.

Aalsmèrges sukkelt ze naor 't raom :
gaww efkes naor d'r plaantje kijken.
't Is nog nie veul, twee blaoikes saom ;
mèr in verbilding zie z' al prijken
zo 'n blije, lusterbonte blom,
die, as da nou van God maag lukken,
ze veur ons Lieve Vrouw zal plukken.
Dà zal ze ! . . . jao ! . . . Daor bidt z' al om.

Och Sussemui, dè 'k ok kos zijn
lèk gij, zo weinig van verlangen !
en dà 'k 'n ding, hoe niksieg klein
't ok lèkt, zo hoopvol aon kos hangen !
'k Heb ok zo 'n plaantje, ok zo kaol —
mèr 'k heb er een —, en zal God geven
dè 't blommen draogen maag in 't leven,
dan is 't vur hum, dèt Ideaol !

14. OH! KLOTT'RENDE KLOMPEN.

Oh, klott'rende klompen
wijdklinkend van vèr;
ik luster naor ullie
ik heur oe zo gèir.
Bij kèrels, bij keinder,
't is al inderhaand:
Ge zijt 'n muziek van
M'n Braobaansche laand.

Ge klopt bij ons wèrken,
ons zweetend gezwuug,
as 't maansvolk te velde,
mot 's mèrgens zo vruug.
Traogtreeënd, traogkloppend,
Dofdreunend in 't zaand:
Zo zingd 'n muziek van
m'n Braobaansche laand.

Ge klottert vol ijver
rond vuurheeten heerd,
as moeder zich zurgzaam
veur 't huishouwen weert;
ge klopt d' ren dribbel,
van rust gin verstaand,
en zingt 'n muziek van
m'n Braobaansche laand.

Ge kloppert en klompert
in driftigen draaf;
de keinder zijn krèk van
de schoolbaanken aaf.
Ge rommelt lèk trommels
hun daans t' allenkaant,
en zingt 'n muziek van
m 'n Braobaansche laand.

Ge klottert en klompt, en
driesurtig deureen
klopt Zondaags lèk klokken
g' ons volk op de been;
op klompen ter Mis, meej
den beejboek in haand:
Schoon klompenmuziek van
m'n Katteliek laand.

15. JAORS-BRULLOF.

De weinter wifde 'n wit gewaad,
de zon zal mèrgen trouwen.
As brulloftgaast ielk boomke staot
in 't zwert; de hegsken houwen
den sluiersleep der blonde bruid,
die waozefijn, rejaol voluit
leej euver de landouwen.

't Is deur! den alderursten kus
wier zeeg en zuut gegeven.
Ze zijn gepaord, en moeder dus
draogt d'èrde 't urste leven.
Ha! 't gaastevolk draogt blommen aon,
nou God kumt bij den doopvont staon,
up wolken aongedreven.

De keinder klout'ren uit de kluit,
ze bloeien da ze blozen.
De boomen blinken van al 't fruit,
da berst om sap te loozen,
zò berstensvol zit eueval
den brullofszegen; d'èrde zal
'n hortje *) motten poozen. *) 'n tijdje, 'n poosje

Daor kumpt 't meenschenvolk al aon
en 't ruurt en 't rept z'n èrmen;
den euverlaast wurdt weggedaon
en moeder rust! Och èrme!!
Den herfstweind driegt z'n witten draod
deur 't laoken, dèt, as 't vriezen gaot
heur slaopend lijf zal wèrmen.

16. LEVENSWAANDEL.

Baai d' oogenenders van m'n leven
staon wild'rig schoon in 't wijd verschiet;
zo wè me vruuger wier gegeven,
as 't raodsel dè nog toekumst hiet.
Die wuiven uit d'r blauwe klaorten
mij, vuutmoei gaanger, vrundlijk toe;
daorgunder breed, vol berggevaorten,
't verleej vol vroolijk keindsgedoe.

't Doe dugd up 't middenst van m'n wegen
zo'n hortje rust somminketej *) *) somtijds, nu en dan,
'k Geniet dan 't gunderwijd gelegen
gedaone goed, wir jonk en blij.
Da waor toen zaod en 't wies toe boomen;
wa dor, los zaand, dèt akker wier;
daorgeens waar 't spul en keinderdroomen,
mar meenschewerk, gezien van hier.

't Verkwikt m'n hert, 't vernieuwt m'n kraachten,
'k wil nigger naor den stijlsten top!
't Geplaog en 't groeien dier gedaachten
jaogt m' al m'n toekomstbergen op.
Omhoog! Omhoog! al mot ik hijgen,
dè's vreugdebraand in t' enge burst,
't is schoon daorgeens, ge kunt 't krijgen;
waog, lèk ge 't vruuger waogen durst.

Jao God, gif ons en al ons keinder
— we zijn van 't Romsche vergeslaacht —
den hoogsten top aon onzen einder
al most er wir gegolgothaagd!
Me staon al reej veur die victorie,
hil Braobaant trilt van d' auwen moed.
Den Thabor is te kurte glorie,
naor d' ewwgen dringt ons 't Braobaansch bloed.

17. TROOSTWEEG.

Och, daor valt wel van te klaogen,
olmerdeur den druk te draagen
van 'nen nie gewenden laast;
daag aon daag mot 't voort en varder
naor 'nen nuwen daag, die harder
wir z'n druk en droefheid taast.

Jao, goei meensch! Mèr toch me meugen
in 't verdriet ons traonen dreugen,
kèk mar ins deur d'aander ruit;
Hum, die lèk 'nen hond geslaogen,
hot en haar den boom mot draogen,
waor Hi strak wurdt aongetuid *) *) aan bevestigd

Lèk ons ploegpèird zie 'k Hum trekken
aon z'n kruis; of d'euzen *) lekken, *) de goten
drupt gin traon of zweet, mer Bloed!
Volg dien muuggezwoogden zaoier
meensch, Hi huurt oe al veur maoier
van de vrucht, die leven doet.

Raop 'nen kurrel uit de voren ;
't is zo'n kèrelskrachtig koren ;
't lijenszaod in oewen mond
smaakt troost vol zuutigheeën
en oew hert hoopt wir tevreëen
up 'nen mooier murgenstond.

Wil dan voorts oew eigen lijen
mi zijn smaarten toebereien,
bijt er up en pruuf 't dan!
A 'k dan zo 'nen meensch heur zuchten
waait er balsem deur de luchten,
hil den omtrek ruukt er van.

18. MURGENGEBEEJKE.

vir Wullemke Kerstens.

Zuut lieven Hirke, nou den daag
wir upsting meej z'n zonnelaach,
en alles blinkt van praacht;
nou bie 'k Oe, gauwkes upgestaan,
meej laachend hart m'n beejkens aon,
Oe daankend veur den nacht.

Ik veul vandaog me zo gezond
dè 'k wil gaon zingen vèr in 't rond
den speulzaank van m'n haart.
Giet up m'n speule Oew zonneschijn,
en doe me veul gehoorzaam zijn
en spaor me toch veur smaart.

Speul meej, keind Jesu, groote God,
en leer me hoe dè 'k speulen mot
en maok me groot en stark;
want wèt ik as klein kiendje weensch,
is: da 'k 'ns wor 'nen grooten meensch,
die schrap staat veur Oew wark.

19. AOVENTGEBEEJKE.

Maria, Moeder, nou zo veul
de starr' al staon, doe m'n gespeul
deurduren in 't gedrumt;
en leg oew Jesuk' aon m'n zij;
dan droomen saom en slaopen wij
stil toe den murgen kumt.

In droomennaacht wurdt veul geleerd,
dèt euverdaags nog gonk verkeerd;
och Moederken. . . en toe
a'k iergend iets heij misgedaon,
veeg uit! . . . en laot me slaopen gaon,
m'n eugskens vallen toe!

Amen.

20. WAANDELING.

Zo laangs de baon te zwieren,
'nen zoop uit d'open locht,
en meej te tierelieren
mi hil den veugelklocht;
of dertel deur te draoven
as 't jong kernijnsgebruud:
dè 's Braobaant dè z'n gaoven
zo gul genieten duut.

Waor Trekbeen leej begraoven, *)
daor draogt de liefd 'oe deur.
De sparr' oew longen laoven
meej harsgezonden geur.
Den hemel jaogt z'n starren
ze smijtend veur oew vuut!
Dès Braobaant dè z'n sparren
Zo gul genieten duut.

*) waar het moeilijk lopen is vanwege het losse zand

De vuurvlam *) hangt te vrijen *) een vlinder
meej tweeën om één bruid,
nog duuzend aand'ren spreien
d'r regenbogen uit!
Zo vèr mar 't oog kan speuren:
één bontblij blomgegruut.
Dè 's Braobaant dè z'n kleuren
zo gul genieten duut.

„Kom seffens meej up waandel;
dè laot gin daag verlet.
Wa 'k uit ons boek verhaandel
heej God daor in gezet”
Zo heuren m'onder 't slaoven
duk klinken in 't gemuud.
Dè 's Braobaant, dè Gods gaoven
zo gul genieten duut.

21. VUR WULLEMKE WIR.

Kleuterke, kleuter,
wa kekte m'n aon.
Zo d'r iets vrumds aon me wezen?
Neej 'eej! Mar 'k wit al
waor dè kumt vandaon:
g' het in m'n eugen gelezen.
Zwaoiend en
draoiend en
kraoiend ge zaagt
dè 'k iets wo vraogen, wè 'k nie heej gevraogd.

Wullemke, Wullem,
zeg, witte dan wel
dè ze dan goed hèn gekeken,
ouw helder eugskens,
as flonkerend fel
ze me beza'en zonder vreezen?
Zwaoiend en
draoiend en
kraoiend schoon wicht,
'k vraog naor de vraog die daorin leej gedicht.

Menneke mijn, en
ik meind' al te zien
dè ge bezunder zult wezen.
Zulde lèk vaoder
of mir nog meschien
om lijf en ziel zijn geprezen?
Zwaoiend en
draoiend en
kraoiend klein ding
God meug 'oe geven, wèt ik van oe zing.

22. VLUCHTENDE GEDAACHTEN.

M'n vlugge gedaachten
staon plots in den bloei;
ik zie z' en verzurg ze nog effen;
'k hieuw gèire ze vaast, mer —
inins brikt de boei
en al voort zijn ze niemir te treffen.

Zo zaten m'n duive 'in
't geglaans van de zon,
ze bukten en bogen en hieven —
'nen klap van d'r vleugels —
zich up, en ik kon
z' in der vlucht nog de verte zien klieven.

'Nen klaamper *) die viêt z'en *) sperwer
die heej ze vermoord,
en nou dwerlen nog ennigte veeren;
die doen aon d'r denke' as
zo'n hil enkeld woord
aon gedachten, die noit niemir keeren.

23. AON ONS STRAOTJONG.

Gelukkig junkske da ge zijt,
ik gun oe zo dè zingen
laangs vrije wegen, wijd en zijd
bezaoid van schoone dingen.
Daor leerde veul mir, dan ge meint
up school in luie uren,
die aller dingen vreugd ontweind
't zuut leven zo verzuren.

Waant jao, daor wurdt gewetenschap.
Allo! nou laot ons laachen!
Ze weten al wa God 'm lapt,
alschoon gin ding z'oit zaogen.
Mer hoe Hi 't deej! hoe schoon dè 't is,
dà kunnen z'oe nie zeggen;
dan zou'n z'up d'ren misterdisch
ouw buukske motten leggen.

Mèr 's Lieven Hirke heej geduld,
ze zullen wijzer worren;
is mar ouw school wa mir gevuld,
'k hei niks nie mir te morren.
Dan zu'mme gèire schooltje gaon
dan hè'mme veul te vraogen,
en 't jaor wier nog te kurt gedaon
al duurde 't duuzend daogen.

Gezond verstaand! Dè hedde jong!
mar mir wier oe gegeven;
ge blijft ze veur 'nen vollen sprong
in 't wèirdevolst van 't leven.
Waor zullie kijken tegen aon,
al is 't meej groote eugen,
dè 's ouw rèchtdeur in 't hart gegaon
en leven worren meugen.

Och dè z' 't zaogen allemaol,
die nou geleerden hieten;
liep hullie hert as 't ouw 'ns vol
van 't buitenschoolsch genieten!
Dan zo'dde gij, m'n straatjong lief,
behaolen de victorie,
den eerenprijs, den doktersbrief
van 's levens schoon! Jandorie!!

24. ONS DOOIE ÈRDE

Verweenschte weinter, wreeje roover,
ge trekt *) de Baokelaandsche bend; *) lijkt op
ge zuukt ons leste goud uit 't loover
en moordt wannir ge nie mir vendt.
Verèrmoeid duk'len m'up ons klompen
de doodgevroren akkers om;
en steenblauw leej up leij en zompen
'nen zerk waor 't gladde waoter glom.

't Is al vermoord, 't leej al begraoven
wa lustig in z'n leven sting,
'k zie enkeld gierig zwerte raoven
nog aoze' ut oew vernietiging.
Van Oost naar West staon al ons streken
van 't Noord toe 't Zuien, in den braand;
gin zon kan deur den roetsmoor breken,
die grauwig griezelt euver 't laand.

Me trekken treurend deur ons bosschen,
waor naoktgeplunderd klam en kil—
Och god, die 't nie ontloopen kossen—
nou boom bij boomke sterven wil.
Jao, euveral waor dè me treejen,
ontzok de ziel aon d' èrde zelf;
waant ielken stap klinkt daor beneejen
zo hol-leeg lèk 'n graafgewelf.

Zal Braobaant dè nog euverleven?
Hoe duk wier 't volk nie dood gedacht?
Hoe duk ok alles motten geven
as rooversvolk ons laand bezocht?
As Maarten Rossum 't aaf kaam stroopen,
as Lodewijk den eigendom
van wie den dood nog kos ontloopen
ontstool in naam van 't geuzendom?

Dà dee'n z'ons volk, en toch me bleven,
ontbloeden wir en staon wir sterk;
zo zal m'n Braobaant blijven leven
ondaanks deuz' weintersbeulenwerk.
Zo wij, zo gij, m'n schoon laandouwen;
hoe veul verschoid g'ok kumt te staon,
ge zult oew lente wir aanschouwen
en olkeers rijker bloeien gaon.

25. ONS VOLK.

Haost ielkendeen in hil de streek
wies vaast oe te vertellen,
wie of da waor, die daor zo bleek,
zo'n rammelmaoger bot in vellen,
haost lijk z'n hond van honger stierf,
mer om gin kursje klaogen dierf.

Zo zaat hi jaoren achtereen
puur 't meensch-zijn uitgeschoven.
Waor hi van lifde wies gineen,
mer beed'len moste nie gelooven.
Hi wruutte mar of 't zaovelzaand
te maoken waar toe korenlaand.

Gin die h'm hielp gin meejelij!
Wa zo'n ze, nou nog schoonder!!
De kèrel haai de keuze vrij
Det 't aandere viel, dè waar gin wonder.
Hi wo nie doen, wà d'aander din.
Dè hieuw h'm sjuust zo d'ermoei in.

Hi wruutte mar en 't deej h'm dugd,
Hi won, en up z'n akker
schoot mi den leuwerk in de vlucht
z'n hart somwijl geweldig wakker.
Dan ziet hi zich in d'auwen tijd
en zingzaangt al z'n blijigheid.

Dè hil ouw lieke lèkt vernuwd
en 'k heur, in 't machtig willen
't verleej en 't heejen saomgestuwd,
sturmdriftig hil zijn lijf deurtrillen.
Zing deur! Zing deur! 'k Heur uit oew lied
wie da ge zijt; hoe da ge hiet!

Gin schoier, neej! gelogen waar 't
wè z'aaltès van oe zeejen.
'n Keuninkskeind van rijken aord,
in alles roemvol oew verleejen.
Dat is m'n volk en 't mot en 't zal
lèk toen wir worren euveral.

26. DE BLONDE BIEKES.

Heurde hoe de biekes zoeven,
die ge ziet mar aaf en aon
efkes bij 'n blomke toeven
en wir up 'n aander gaon?
Lèk de wieken van den meulen
zingend in den weind,
is 't gezoem, wannir ge veule
blonde biekes bezig veindt.

Zie de hoe ze zwierig zwaoiend
ringelreien deur mekaor,
of 't 'nen val van lentewaoiend
gougeel bloesemblaoikes waar?
Lèk den ongetelden hemel
starrelchjes zijn 't,
waar ge mar in wild gewemel
blonde biekes bezig veindt.

Hed' oit iets zo fijns geroken
zo kieskeurig uitgezocht,
da die zuute geurensproken
mar in 't minst gelijken mocht?
't Ruukt er zuiver, onbedurven
hemelsch, waor g'omtreint
goed gevulde honigkurven
blonde biekes bezig veindt.

Hedde honig meugen pruuven,
lek oew vingers, lekkerbek!
Zelfs oew ziel zo d'raon verdruuven,
zo iets wonders smaakt dè krek.
Noit heej 't zootst ut vurstenschuren
zo den meensch verweind,
as waormeej ge zo vurtdurend
blonde biekes bezig veindt.

27. LEVENSLES.

As 't willig weer waar,
gonk 'k meej heur,
m'n moeder,
drent'len deur de dreven,
en 't liefst, wa 'k nog
van 't leven beur,
heej moeder me terweegs gegeven.

Daor klom gin mèrel,
sloeg gin vink,
noch bloed'n er
veulderhande blommen,
noch niergend laag
zo'n simpel dink,
of 'k heij z'n schoon geheim vernommen.

Zo toen 'k 'ns up' nen
viezen keer
m'n blijschap
kaoilijk hieuw verstoken,
heej moeder mijn
heur levensleer
vur vaast in hoofd en hert gesproken.

„Och junkske, zie of
„ruuk en heur ;
„'t is Godslief
„mir dan 't zuutst verzinnen!
„Den sikkkel slao
„d'r aamper deur
„om èrmenvol naor huis te bringen”.

28. AON M'N DOOPKIENDJE.

Hanke Levelt-Hoogvelt.

't Is waor dè van boven
uit hemelsche hoven
'n engelken viel;
en 't vond z'n verblèfke
in 't keinderklein lèfke
en dè waas ouw ziel.

Ik zaag ze meej straolen
jouw eugskens uitpraolen,
hupsch Hannekeman;
want toen 'k oe moog doopen
did'd' één eugsken open,
daor weet ik 't van.

Ouw moeder maag zingen
van hemelsche dingen,
ge kumt er vandaon;
en zult deur heur zurgen
den hemel oe burgen
daor kunde g'up aon!

Dan zum men ons blikken,
oew ouwers en ikke,
nao 't èrdsche bestaon,
naor d'ertseng'len richten
en bij al die lichten
ons „Hanke" zien staon.

29. ONS LIEVENHEERENTIEKE. *)

Duk al liep deuz' daankend lieke,
ondieft *) lievenheerentieke, *) ondeugend
deur m'n blijje keinderziel,
as gè, niksìg niemendalle,
tjoep! kwiempt uit de wolken vallen,
krèk of net 'nen droppel viel.

Al de meenschen zeejen: „Vrindje,
jong! daor hedd' 'n flonkerstintje
ut Gods rèchterhaanschen rink;
rondgeslepen, rijk van kleuren,
en hum mot geluk gebeuren
die dèt in z'n haand ontvink.

Lèk 'n reufken up de wonden
wurde mistal rood gevonden;
geel lèk wondenwaoter wir;
up Goei Vrijdaag in 't bezonder
hiett' 'n Gods genaodewonder:
waoterspatje van de spieer.

*) Lievenheersbeestje

Zwert up zwaore vaastendaogen,
zulde vol berouw toedraogen
aon wie misslaag heej begaon,
mits hi 't miste dobbeleugen
um Gods rok zal tellen meugen,
die daor up oew vleugels staon.

Klim mar wir naor 't upperst tupke
van m'n vingers, strek oew kupke,
vlieg terug den èrdbol uit;
mar blijf nie te laank verloren,
gun, det in z'n blijschapstoren
's meenschen daankklok dukkels luit.

30. VEUR LEUWKE
BROUWERS-VAN MAAREN.

As moeder naor d'r zeuntje ziet
zo gauw hi gift 'n schreuwke,
dan kust z' 'm up z'n kaok sebiet,
en laacht ons lollig Leuwke ;
en wèt daor bij dè draogen
dan klopt en klopt zo fel,
hoeft Leuwke nie te vraogen ;
dè wit hi well !

As vaoder dan wir moeder ziet
zo as ze loopt te zingen,
dan laacht hi mild om moeders lied
en raoijt naor toekomstdingen ;
en wèt dan bij dè vraogen
dan klopt en klopt zo fel,
hoeft moeder nie te vraogen ;
dè wèt ze wel.

En as de maoker van deuz' lied
of wie 't ok meuge wezen,
den schoonen groep van drieën ziet,
wurdt ielk der drie geprezen;
en wèt daor alle daogen
dan klopt en klopt zo fel,
hoeft niemens nie te vraogen;
dè ziede wel!

31. MAONSVERDUSTRING

te Batavia, 27 Sept. 1931.

Ongerept as 'n maogd
trooi de maon deur den naacht,
o zo zaacht,
o zo zaacht!
En d'r haanden
sneuwden stil naor beneej',
of 't ons moeder wel deej',
blinkend blaank up de slaopende laanden.

Dreef ze schoinder up 't meer
laangs oew boot, toen dien keer,
Li Tai Po
Li Tai Po,
z'oe vervoerde,
en g'heur haost had gekust,
toen de dood z' heej gebluscht,
die vol haot ullie liefde beloerde?

'k Heb die dinger deuz' naacht
in m'n droefheid betraacht,
'k zaag de maon
'k zaag de maon
in heur sterven ;
hoe heur lieflijk gezicht
mos verliezen z'n licht,
lèk 'n oog dè vort 't daogen zal derven.

Ros van kortsigen braand
wier ze t'allaongeraand
glaozig gruun
glaozig gruun
euvertogen,
toe deuz' aokelik bleek
oker doodsgel gelek,
as heur 't leven veur goed waas ontvlogen.

'k Zaag van hersch en van geensch,
lèk dè gao bij den meensch,
keind nao keind
keind nao keind,
starrelichten,
niemes wit waor vandaon
vlak om 't moederlijk staon,
zwak beglaansd lek betraonde gezichten.

Zal d'r oit trouwe vrind,
die me veul heej' bemind,
meej geklaog
meej geklaog
me beschreuwen?
Mèrgen za 'k lek de maon
wir in 't Zonnelicht staon,
't onuitbluschbaor in d'euwen der euwen.

INHOUD.

	Blz.
Inleiding	7
1. Vurreej	13
2. 't Zaangerke	14
3. De bie ziet op de blom	16
4. 't Is Aovent	18
5. Erm schooierke	19
6. Jaonuske, m'n Junkske!	21
7. Akkermiddaag	23
8. Aon m'nen gebeurtegrond	25
9. Vaonelied	27
10. Maonnaacht	29
11. 'n Aolmoes	31
12. Braobaant zingt	32
13. M'n Ideaol	34
14. Oh! Klott'rende klompen	35
15. Jaors-Brullof	38
16. Levenswaandel	40
17. Troostweeg	42
18. Murgengebeejke	44
19. Aoventgebeejke	45
20. Waandeling	46
21. Vur Willeemke wir	48
22. Vluchtende gedaachten.	50
23. Aon ons straotjong	51

	Blz.
24. Ons dooie èrde	54
25. Ons volk	57
26. De blonde biekes	59
27. Levensles	61
28. Aon m'n doopkiendje	63
29. Ons Lievenheerentieke.	65
30. Veur Leuwke Brouwers-van Maaren	67
31. Maonsverdusting	69
